

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΖΑΝ, 35 χρό-
νων. ΑΛΙΚΗ, 27
χρόνων, γλυφή,
με όρατα μαλλιά
και μάτια
(Στο σπίτι του
Ζάν, ο Ένα δω-
μάτιο στολισμέ-
νο με κίτρι-
να τριαντάφυλ-
λα. Ο Ζάν πη-
γαινοέρχεται μόνος μέσα στο δωμάτιο).

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ G. A. TREMENT

ΑΛΙΚΗ. —
Ζάν, πρέπει να
ζηεις θάρρος.
Πές μου, θα ή-
θελες να πεθά-
νω στην άγκυ-
λιά σου;
ΖΑΝ, (πολύ
ταραγμένος) —
Να πεθάνεις;
Όχι. Θέλω να
ζήσεις, να ζή-

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΖΑΝ. — Γιατί άρχει τόσο νάρθη; Μήπως δεν έρθει καθόλου; Κι' εγώ την περιμένω με τόση αγωνία! Γιατί παίζει έτσι με την καρδιά μου, αφού ξέρει πόσο την αγατώ; Είπε τόσα τόσος χαρμός που την ικετεύω νάρθη να με βοηθί μερα έδω... Δεν ήθελες με κανένα τρόπο νάρθη... Έτσι τέλους θέλησε, δέχτηκε νάρθη. Μορ είπα πως θάρθη στις πέντε, και είνε καθόλου ή ώρα έξη. Δεν θάρθη ούτε σήμερα... Μά γιατί, γιατί; Τι έγινε; Τι της συνέβη; Μήπως μετάνοιωσε άξαφνα; Κι' εγώ στόλιστα το δωμάτιο με κίτρινα τριαντάφυλλα, τ' αγαπώματα της λουλούδια. Όταν την προσηείδα, φοροόσε ένα φορεμα κίτρινο, κι' είνε καθροφωμένα δυο κίτρινα τριαντάφυλλα στα μαθόρα της μαλλιά. Άλίξη... Άγάπη μου!... Δεν θάρθη ούτε σήμερα; Δεν θάρθη σε ίδω ούτε σήμερα να μακίνας έδω μέσο, δεν θάρ σε σφιζώ ούτε σήμερα στην άγκυλιά σου, και δεν θάρ φιλήσω τα μάτια σου ούτε σήμερα; Μά είσαι λοιπόν κ' είνε ού μ' αγαπώτα φιλάωσση, όπως άλλες, και παίζεις με την ζωή αυτών που σ' αγαπούν; Άλλ' όχι!... Δεν μπορώ να το πιστέφο αυτό. Είμαι ή πιο άγνη, ή πιο τέλεια γυνάικα του κόσμου! Και θάρθη... Θάρθη; απόψε... Ναί... Σε λίγο θάρ είσαι έδω...

(Άκούεται ένα δειλό γύπημα στην πόρτα. Ο Ζάν τρέχει, ανοίγει και μπαίει μέσα ή Άλίκη).

ΖΑΝ, (φιλώντας τα χέρια της) — Ηρόδες!... Ηρόδες, άγάπη μου!... Κι' εγώ φοβόμουν τόσο μήπως δεν έρθεις...

ΑΛΙΚΗ, (χαμογελώντας θλιμμένα). — Ηρόδα.

ΖΑΝ. — Μά γιατί άρρησες, λατρεία μου;

ΑΛΙΚΗ, (άρησημένη). — Άρρησας;

ΖΑΝ. — Είπες πως θάρθη στις πέντε, και είνε τώρα ή ώρα έξη.

ΑΛΙΚΗ, (κάθεται σε μιά πολυθρόνα και κοιτάζει γύρω της).

Τι ώραία τριαντάφυλλα!

ΖΑΝ, (παίρνει μερικά τριαντάφυλλα από ένα βάζο και τ' άκουσιπεί στα γόνατα της Άλίξης). — Τ' αγαπώματα σου λουλούδια.

ΑΛΙΚΗ, (παίρνει ένα τριαντάφυλλο και το μυρίζει). — Εύχαρι στώ... Μορ άρεσαν πολύ πάντα τα κίτρινα τριαντάφυλλα. Δεν έχου μεθυστικό άρωμα, άλλ' είνε τόσο ώραία!

ΖΑΝ. — Ταυρίζου τόσο με την μελαγχολική σου άμορφά! Άλλ' είσαι πολύ γλυωμή απόψε, άγάπη μου.

Είσα γλυωμή σαν τ' αγαπώματα σου ρόδα.

ΑΛΙΚΗ. — Λοιπόν έτσι, νόμισες πως δεν θάρ έρ-
χόμουν;

ΖΑΝ. — Ναί. Κι' άνησυχόσα, κι' άγωνιόσα.

Μά ήρδες... Σ' εύχαριστώ. Πρέπει να είμαι έντυχι-
σιμένος, πολύ έντυχιμένος. (Θέλει να την άγκυλιάσει).

ΑΛΙΚΗ, (αποφρονώντας τον). — Μή... μή... όχι!

ΖΑΝ. — Γιατί; Δεν θέλεις να σε φιλήσω; Δεν μ' αγαπώ;

ΑΛΙΚΗ. — Σ' αγαπώ πολύ. Άλλά...

ΖΑΝ. — Άλλά;

ΑΛΙΚΗ. — Τιποτε... Τιποτε... Μορ δίνεις κι' ά-
λα τριαντάφυλλα;

ΖΑΝ, (της προσφέρει κι' άλλα τριαντάφυλλα).

Είνε όλα δικά σου, άγάπη μου.

ΑΛΙΚΗ, (βγάζει το καπέλο της και στολίζει με
δυο κίτρινα τριαντάφυλλα τα μαλλιά της). — Θυμά-
σαι; Όταν με προσηείδα, είχα στολισμένα τα μαλ-
λιά μου με κίτρινα τριαντάφυλλα. (Βγάζει το έπανω-
φόρι της). — Και φοροόσα αυτό το κίτρινο φορεμα.

Κι' είχα έδω στο στήθος μου μιά δέσημ από κίτρινα
τριαντάφυλλα. (Καθρώνει μιά δέσημ από τριαντάφυλ-
λα στο στήθος της).

ΖΑΝ. — Άγάπη μου! Τι ώραία ιδέα είχες νάρθη
έδω με το φορεμα αυτό! Το άξέγαστο αυτό φορεμα...

ΑΛΙΚΗ, (κοιτάζοντας τον γλυκά). — Μ' αγα-
πάς;

ΖΑΝ, (παράφορα). — Σε λατρεύω! (Την άγκυ-
λιάσει, άλλ' έξείνη και πάλι τον άπομαρώνει, στενά-
ζοντας). Θεέ μου! Γιατί δεν μ' αγαπάς, όσο σ' αγα-
πώ εγώ;

ΑΛΙΚΗ, (δακρύνοντας). — Σ' αγαπώ πολύ πε-
ρισσότερο άκόμα, πολύ περισσότερο.

ΖΑΝ. — Γιατί λοιπόν δεν μ' άφίνεις να σ' άγκυ-
λιάσω;

ΑΛΙΚΗ. — Τι ώρα είνε;

ΖΑΝ. — Τι σε νοιάζει για την ώρα;

ΑΛΙΚΗ, (άποφασιστικά). — Είνε μετρομμένες ή
ώρες της ζωής μου.

ΖΑΝ, (τρομαγμένος). — Τι θέλεις να πής, άγά-
πη μου;

της μέσα στην άγκυλιά μου. (Την άγκυλιάσει σφιχτά).

ΑΛΙΚΗ, (αποφρονώντας). — Θεέ μου!... Πειθάνω!...

ΖΑΝ. — Μά τί έγινε, τί έγινε, αγαπώμένη μου; Λέγε μου, έπί τέ-
λους;

ΑΛΙΚΗ, (δειχώντας το στήθος της). — Έγώ τον θάνατο έδω...
έδω...

ΖΑΝ. — Το θάνατο! Τι θέλεις να πής;

ΑΛΙΚΗ. — Έδω, στο στήθος μου... Έδω... Είνε ένας μικρός άγκυ-
ζος, που πονάς πολύ. Γι' αυτό στενάζω όταν μ' άγκυλιάσεις. Είνε έ-
νας άγκυς μικρός άκόμα, μά θα μεγαλώσση, άν τον άρρησω. Έξώρρα-
σα τον γιατί να μου πη την άλήθεια. Κι' έγγυρησα να κάνω, που
είπα, δεν θάρ γυροεντώ. Τα ήξερα όλα αυτά, όταν σου έρωσα ραντε-
βού. Μά θέλησα να πεθάνω έδω, σιά σου.

ΖΑΝ, (άγκυλιάζοντας την γύρω όσο μπορεί πιο άπαλά).

Δεν θάρ πεθάνεις, άγάπη μου. Θα γίνει καλά.

ΑΛΙΚΗ. — Όχι, όχι... Η άρρώστια μου είνε άγίαρρητη. Και
όσο θα περνώ ή καρδιά, οι πόνοι μου θα γίνονται φοροεότεροι. Και,
θα πεθάνω μέσα σε φριχτή άγωνία. Γιατί λοιπόν να ζήσω πολύν καθό
άκόμα, σπαράζοντας από τους πόνους; Δεν είνε προτιμότερο να πεθάνω
από τόση, άμορφη και ποθητή, όπως είσα άκόμα, μέσα στην άγκυ-
λιά σου;

ΖΑΝ. — Άλίξη! Είνε φοροερό!...

ΑΛΙΚΗ. — Δεν είνε τόσο φοροερό για μένα, άφορ μ' αγαπάς κι'
άφορ απορώ να πεθάνω στην άγκυλιά σου.

ΖΑΝ. — Μά μπορεί να γίνης καλά, άγάπη μου.

ΑΛΙΚΗ. — Η άρρώστια μου είνε άγίατη, σου το είπα. Λοιπόν, πές
μου πως μ' αγαπάς. Θέλω να τ' άκούσω άκόμα μιά φορά.

ΖΑΝ. — Σε λατρεύω!...

ΑΛΙΚΗ. — Πές μου το, πές μου το πάλι...

ΖΑΝ. — Σ' αγαπώ!... Σε λατρεύω!... Σε ποθώ!... Και τόσα που
είσα πονεμένη, σ' αγαπώ περισσότερο από τριών.

ΑΛΙΚΗ. — Κι' εγώ σ' αγαπώσα πάντα. Σ' αγαπήσα από την πρώ-
τη στιγμή που σε είδα. Μά ή προλήψεις και ή κοι-
νωτικές συνήθεις δεν μ' άφίνα να ήρθω κοντά σου. Δεν ήθελα ν' άπατήσω ένα σύγχο ανάξιο μου, που
μ' έπροδίδε κάθε τόσο... Ηθέλω να μείνω άνωτέρη
του μέχρι τέλους. Μά όταν βεβαιώθηκα πως έχω
τον θάνατο μέσα μου, άπομάσια μέρω σ' έμένα,
Ο κίνδυνος του θανάτου μ' έλενθέρωσε από κάθε
διαταγού, κι' ήρθα κοντά σου.

ΖΑΝ. — Θα σε σώσω εγώ από το θάνατο...

ΑΛΙΚΗ. — Δεν μπορείς, αγαπώμένη μου.

ΖΑΝ. — Η άγάπη μου θα νικήση τον θάνατο...

ΑΛΙΚΗ. — Άλλοίμουν. Ζάν! Ούτε ή άγάπη μπο-
ρεί να με σώση πειά. Είνε μετρομμένες ή στιγμές
μου. Πριν έρθω έδω, πήρα ένα δηλητήριο, το ό-
ποιο φέρνει σιά-σιά το θάνατο... Και σε λίγο θάρ
ζω πεθάνει...

ΖΑΝ. — Για τ' όνομα του Θεού, Άλίξη!... Πές
μου τί δηλητήριο είνε αυτό. Πρέπει να φρονάξω ά-
μέσως έναν γιατρό.

—ΑΛΙΚΗ. — Όχι, δεν θέλω.

ΖΑΝ. — Άλίξη!... Λατρεία μου!... (Έσπάζει σε λυγμούς).

ΑΛΙΚΗ. — Μην κλάεις... Τα μάτια μου θολώνουν κίλας... Έρρη-
ται ο θάνατος!... Ζάν, αγαπώμένη μου, άρρησε με να γερω στην άγκυ-
λιά σου. Έτσι... Τι γλυκά που είνε έτσι!... Τι ώραία!... Τι γλυκό
που είνε ο θάνατος μέσα στην άγκυλιά σου!...

ΖΑΝ, (φιλώντας άτελεισιμένα τα μαλλιά της, τα μάτια της, το
στόμα της). — Άλίξη, ζωή μου!... Τι θα γίνει, χωρίς έσένα;

ΑΛΙΚΗ. — Θέλω να θυμάσο τόσο σ' αγαπώσα. Και να σου δίνη
δύναμη και θάρρος ή άνάμνησίς μου... Τα φρόντισα όλα... Έδω μέσα
στην ποσάνια μου έχω ένα γοάμμα και λέω πως αυτοκτονώ... Έτσι,
δεν θάρ σ' ένοχλήση κανείς... Άγκυλιάσε με, άγκυλιάσε με πιο σφιχτά!...

Τώρα δεν πονώ πειά... Τι περιεργού!... Δεν πονώ καθόλου... Δεν νοιώ-
θο πειά κανένα πόνο, παρά μόνο μιά τέλη εδωδιανία... Είμα έντυχι-
σιμένη... Κανείς δεν θάρ μάθη πόσο έντυχισιμένη πεθάνω, και πόσο ή-
ταν άγνη ή άγάπη μας!... Ζάν... Φεύγω... Φεύγω... Φεύγωμε
μαζύ, δεν είνε έτσι; Φεύγωμε έπάνω σε χρωσά σύννεφα... Χρυσοφέ-
ρουγα άγγελοδία μās ραίνουν με κίτρινα τριαντάφυλλα... Τι ώραία,
τί ώραία, καλέ μου!...

(Άεφιας μένει άσάλευτη μέσα στην άγκυλιά του Ζάν, με τα μάτια κλει-
στά και μ' ένα έκστατικό χαμόγελο στα χείλη).

ΖΑΝ, (σάν τρελλός). — Άλίξη!... Άλίξη!... Άγάπη μου!... (Ρί-
χνεται έπάνω της και κλαίει άπαρηγόρητα).

